

Bíró Zoltán: Eljött a megújulás ideje?

2012 augusztus 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mióta a magukat szocialistának vagy liberálisnak nevez? pártok és kormányok nem terpeszkednek fullasztó és nyomorító er?vel az országra, mióta nem az egyetlen szempont a törvényhozásban és a kormányzásban, hogy idegen érdekeknek és ideológiáknak megfeleljünk, azóta – minden bajunk ellenére – valami mégis csak változott.

Olyasmi, ami sem pénzben, sem egyéb anyagi javakban nem mérhet?, legalábbis nem közvetlenül. Mintha megújulnánk magyarságtudatban, önbecsülésben.

Abban az országban, amelyben sok évtized internacionalista demagógiája, a nemzeti érzést és öntudatot nacionalistának bélyegző kommunista, majd liberális, balliberális terrorja uralkodott, sikerült a nép egy részét leszoktatni arról, hogy magyarságát, öntudatát, önbecsülését természetes tulajdonának tekintse, és vele együtt az országot, a hazáját is. Elmúltak azok a „rendszerátló” évek is, amikor a nagy nemzetiszínű zászlólengetés, a frázisok sokasága mögött az ország kiárusítása folyt, anyagi és szellemi értelemben egyaránt. A rendszerátlást ezúttal 1990-től számítva, az elmúlt két év hozott olyan levegőt ebbe az országba, hogy az ember, aki egyébként mindig is magyar honpolgárnak érezte magát (mi másnak?), ebben a minőségében végre könnyebben lélegezhet, és legalább szellemi értelemben egészségesebb levegőt szívhat. A „ki a magyar?”, „mi a magyar?” kérdésével, a nemzeti identitás zavaaraival fűként azok az „entellektüelek” vívódhatnak a maguk szűk köreibben, akiknek ez lehet személyesen komoly kérdés, lehet játék, vagy akár kitörési kísérlet a maguk művészi válságából.

A magyarok többségének nincs „identitás problémája”. Vannak mindennapi gondjai, elege lehet a politikából és a pártokból, szeretheti vagy szidhatja a kormányt, de ez nem változtat azon, hogy magyarnak tartja magát akkor is, ha a magyar nemzeti zászlón rjongve tapos az állam egyenruhás alkalmazottja az ötvenhatos forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulóján.

Az elmúlt héten azonban a nemzeti zászló megint a magasba emelkedett. Nekünk elsősorban erről szólt ez az olimpia, és nem csak az aranyérmek miatt. A küzdelmekben részt vevő és helytálló magyar sportolók és a magyar szurkolók látványosan nagy tábora félre nem érhetően adott választ azoknak, akik olimpiai szereplésünk, elsősorban győzelmeink kapcsán is győlölettel teli idegenségüknek adtak hangot. Néhányan voltak csupán, de nekik mindig hangosak és mögöttük ott persze azok is, akik ilyenkor csak némán győlölködnek, mert legalább annyi eszük van, hogy ennyire nyíltan és ostobán azért mégsem adják ki magyarelles indulataikat.

Ezek is ellendrukkerek voltak most is, mint mindig, nem is a sport, nem is az olimpia, hanem Magyarország és a magyarság ellendrukkerei. Mert ha éppen nem nek a sikeresek, nem róluk szól a világsajtó, az nekik nagyon tud fájni. Ha olyanoké, akik megküzdöttek érte, és személyes sikerüket mindjárt meg is osztják a nemzettel, melyhez tartoznak, az nekik különösen fájdalmas. Nekik azonban most együtt sem számítottak. Ez az olimpia mindenestül, a megszerzett érmekkel, a helyezésekkel, a sportolói és szurkolói magatartással és azoknak a helytállásával együtt, akik fájdalmas sérüléseikkel is vállalták a küzdelmet, vitathatatlanul magyar ünnep lett.

Az olimpia vasárnap véget ért. Jó volna, ha ennek az ünnepnek a lelki, tudati hozadéka beépülne a magyar mindennapokba is, akkor talán az ellendrukkerek is eltűnnének egyszer a magyar életből. Az is felemelő érzés lenne. Egyelőre azonban itt vannak, és mindig találnak alkalmat, hogy vagy kínosan röhögjenek rajtunk vagy hörgöjenek ellenünk.

Még tartott az olimpia Londonban, még szorítottunk a magyar sportolóknak, mikor elkezdődött Bugacon a Kurultáj: türk-hun tudatú népek találkozója. Lovasok, íjászok, népviseletek, népművészet, hagyományok, szitty magyarok, hun magyarok, avar magyarok – csupa borzalom a finnyás „nyugatosoknak”. Lehetne nyugati, közeli-keleti vagy afrikai, az rendben volna, de mit akarunk mi Ázsiától. A türk és hun tudat pedig végképp elfogadhatatlan, mert iszonyú veszélyeket rejt magában: egy bontakozó új öntudat veszélyét és egy régi rokonságérzet feléledését. Nem jó ez az ellendrukkereknek, az ellenérdekelt feleknek, mert a végén még kiderül, hogy arra is vezet út – és nem visszafelé, hanem előre. Egyébként nekünk jó volna, ha Kelet és Nyugat között végre nem választani kellene, hanem köztes helyzetünkben élni erre is, arra is a lehetőségekkel. Ezzel szemben nekik mindegy, hogy London vagy Bugac, csak attól mentse meg őket az Istenük, hogy a magyarok gazdaságban is, de mindenekelőtt önbecsülésben megerősödjenek, mert akkor számukra sokkal a tér, és nem lehet egy népet az orránál fogva vezetni. Szerencse, hogy bár ezek tucatnyian még hangoskodnak itt, Londonból és Bugacról erőteljesebb, tisztább hangok érkeznek.

És az e féle hangok erősödnek egész Európában manapság, mert a hamis liberális oratóriumokból talán lassan elege lesz már mindenkinek.

Bíró Zoltán - magyarhirlap.hu

Ajánló

